

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 44.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790310112/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Maskinen, der stod paa Kaffeboardet; det hele havde hiin hyggelige Tone, som stemmer Hjertet til æsthetiske Betragtninger, og Conversationen havde netop antaget denne literaire Vending, som jeg saa særdeles ynder, da vi bleve forstyrrede ved at ringede paa Gangdøren. Emilie sprang pludselig op af Sophaen; i det samme aabnedes Døren, og ind traadte til min uendelige Forbauselse Felix Bearn.

Han hilste meget ziirligt paa Damerne, og begyndte en Tale om, at han kom uanmeldet, da han ikke troede at have den Ære at være kjendt ved Navn; men da han opdagede mig, afbrød han pludselig, nærmede sig mig, og sagde, dog saa høit at jeg havde Grund til at frygte at Damerne hørte det:

Hvad Pokker, Hr. Jespersen, De ligger ikke hjemme og drikker Soda vand. Det er mere end jeg havde tiltroet Dem; for De var svært paa Støvlerne igaaraftes.

Jeg var i den frygteligste Forlegenhed; han saae det og gjorde et Par Ansigter til mig, idet han hurtigt hvidskede:

Tys, jeg forstaaer Dem, – fiint Selskab – ikke et Ord.

Derpaa vendte han sig atter til Damerne, og fortalte dem med meget muntre Miner, hvorledes han igaar havde fundet en lille Portefeuille; og da han idag havde seet den averteret herfra, havde han ikke kunnet nægte sig selv den Fornøielse, at forvise sig om Eierinden var ligesaa smuk, som hans Phantasie havde tegnet hende, men at han nu var bleven overtydet om, at han aldrig kunde tale med om Phantasie. Fruen hørte med Forundring paa ham, men skjænkede ham flere velvillige Smil, imedens han overrakte Portefeullen til Emilie, der rødmede og med nedslagne Øine modtog den, uden med et Ord at svare paa hans Compliment. Han ventede ligesom paa at en af Damerne skulde sige Noget; men da det ikke skete, vedblev han, idet han anklagede sig selv for at have stjaalet et af de tre Visitkort, som Portefeullen indeholdt, dog undskyldte han sig med, at Fristelsen til at pryde sit Speil med det smukke Navn, var for stor til at hans Dyd kunde modstaae den. Nu kunde han i sit eensomme Hjem drømme sig de herligste Luftcasteller; ganske vilde de ikke forsvinde, naar han vaagnede op til den mørke Virkelighed, hendes Navn stod jo i hans Speil. Men han behøvede hendes Tilladelse til at turde beholde det som Findeløn, og forklarede, at det var Hovedgrunden til at han besværede Damerne med sin Nærvarrelse, og ikke sendte det Fundne ved sin Groom.